

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **STAVMAT-SPRING, spol. s r. o.**, se sídlem Hálkova 1203/32, Plzeň, zastoupeného Mgr. Alicí Benešovou, advokátkou se sídlem Míru 17, Rokycany-Střed, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2004, č. j. 520/712/04, o porušení zákona o odpadech, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2006, č. j. 9 Ca 218/2004 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 8. 2004, č. j. 520/712/04. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „inspekce“), ze dne 16. 4. 2004, č. j.

03/OH/2752/04/Do, kterým inspekce stanovila stěžovateli opatření pro zjednání nápravy protiprávního stavu, jenž nastal porušením ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 185/2001 Sb.“). Obsahem rozhodnutí inspekce bylo ve lhůtě do 90 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí splnit podmínky stanovené v částech II. a) a II. b) výroku rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň-sever ze dne 24. 5. 1995 (správně zřejmě z 26. 6. 1995), v téže lhůtě odtěžit zbývající nelegálně uložený odpad na pozemcích parc. č. 802/10, 802/13 a 813/4 v kat. úz. Líně a ve smyslu § 12 zákona č. 185/2001 Sb. jej předat oprávněné osobě k využití nebo odstranění a konečně ve lhůtě do 5 dnů po splnění předcházejících opatření toto písemně doložit na adresu inspekce.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí se zamítnutím své námitky, že správní orgány obou stupňů dostatečným způsobem nezjistily řádně a úplně skutkový stav věci. Podle jeho názoru nebylo v řízení prokázáno, že movité věci, které byly označeny za odpad, se nacházejí v jím užívaném areálu a že s nimi právě on nakládá. Správní orgány dle stěžovatele vycházely ze stavu prokazaného v roce 1995, nikoli v roce 2002, tj. v době zahájení správního řízení. Za skutečnosti uložené kontrolou v roce 1995 pak stěžovateli nemohla být v novém řízení uložena pokuta. Bylo povinností inspekce doložit důkazy, že v roce 2002, v době provedení kontroly, žalobce nezákonně nakládal s odpady. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem soudu, že druh odpadu, s jakým měl nezákonně nakládat, je patrný z podkladů tvořících obsah správního spisu. Nadále také setrvává na svém tvrzení, že kontrolou zjištěné movité věci nejsou odpadem. Vedle toho trvá na tom, že předmět řízení vedeného inspekcí byl vymezen pouze ve vztahu k pozemku parc. č. 813/4 v kat. úz. Líně. V doplnění kasační stížnosti pak ještě poukazuje na skutečnost, že podle rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 24. 4. 2003, č. j. ŽP/196/03, se movité věci uložené na pozemku kat. č. 813/4 v kat. úz. Sulkov (nikoli tedy v celém areálu, tj. i na pozemcích parc. č. 802/10 a parc. č. 802/13) považují za odpad. Podle stěžovatele nelze přehlédnout ani tu skutečnost, že nelze ukládat povinnost odstranit věc z pozemku jiného, tj. uložit osobě povinnost vstoupit bez souhlasu vlastníka pozemku na tento jeho pozemek a z tohoto cokoliv odstranit.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti pouze stručně konstatoval, že setrvává na odůvodnění svého rozhodnutí vydaného v této věci a plně se ztotožňuje s výrokem a odůvodněním rozsudku městského soudu.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Ve výroku rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň-sever ze dne 26. 6. 1995, č. j. ŽP/703/95/Ing. Sochor byla stěžovateli pod písm. a) stanovena povinnost

odtěžit odpad (stavební suť) uložený do mokré louky u chodníku mezi obcemi Sulkov a Líně a zneškodnit jej v zařízení k tomu určeném (na povolené skládce), a to v termínu do 31. 8. 1995, a dále pod písm. b) stanovena povinnost obnovení odvodňovacích stružek zasypaných uvedeným odpadem a uloženou výkopovou zemínou, s termínem provedení ihned.

Dne 19. 8. 2002 upozornil starosta obce Líně Okresní úřad Plzeň-sever, že do areálu stěžovatele v Sulkově jsou opět naváženy stavební odpady. Následujícího dne provedl okresní úřad místní šetření, při němž zjistil, že na ploše vedle stávající haldy stavebních odpadů byla nasypána směs betonu, cihel, tvárníc a omítek, spolu se zbytky kabelů a izolačních materiálů (IPA) a další. V jiných hromadách byl přimísen i komunální odpad. Dle vyjádření vedoucího betonárny stěžovatele je odpad na místě dotřídřován, komunální odpad bude odvezen na skládku a stavební odpady v budoucnosti využity na stavbách prováděných stěžovatelem. Při tomto místním šetření byla pořízena fotodokumentace, která je součástí správního spisu.

Kontrolu zaměřenou na ukládání směsi odpadu v místě provedla i inspekce, a to dne 27. 9. 2002. V místě o rozloze cca 30 x 20 metrů zjistila výskyt odpadních plastů znečištěných škodlivinami, odpadu podobného komunálnímu, plechovek se zbytky barev, dehtové lepenky, dřeva, výkopové zeminy, papíru, kovu. Podle sdělení zástupce stěžovatele byla dovážena směs odpadů průběžně vytrřídřována do přistaveného kontejneru, stavební suť a výkopová zemina pak rozhrnována na pozemku. Stěžovatel ve svém vyjádření k protokolu o kontrole rozporoval zjištění inspekce a uvedl, že nejde o odpad a ukládání odpadu, ale o sklad materiálu. Dne 18. 10. 2002 provedla inspekce za účasti starosty obce Líně další obhlídku areálu využívaného stěžovatelem. V tomto areálu na pozemku parc. č. 813/4 byla dle protokolu o kontrole uložena stavební suť, výkopová zemina, plasty, polystyren, odpadní beton a asfaltová stavební lepenka, odpadní dřevo a kov, plastové nádoby od prostředků s nebezpečnými vlastnostmi, podlahová krytina, sklo a cihly. Na prostoru cca 20 x 40 m odpad dosahoval výšky 1 m. K protokolu o tomto šetření stěžovatel zaslal vyjádření se shodným obsahem jako v předchozím případě. K požadované evidenci, která by doložila množství a druh navezeného odpadu na předmětný pozemek, stěžovatel konstatoval, že v provozovně Sulkov v inkriminované době neukládal žádný odpad.

Přípisem ze dne 2. 12. 2002 se inspekce obrátila na Okresní úřad Plzeň-sever se žádostí o vydání rozhodnutí v pochybnostech. Uvedla, že v jí vedeném řízení mezi ní a stěžovatelem existuje rozpor v tvrzení, zda směsná stavební a demoliční suť na pozemku kat. č. 813/4 v kat. úz. Sulkov (správně parc. č. 813/4 v kat. úz. Líně) je odpadem či materiálem. Okresní úřad postoupil žádost Krajskému úřadu Plzeňského kraje a ten rozhodnutím ze dne 24. 4. 2003, č. j. ŽP/196/03, rozhodl v pochybnostech podle § 78 odst. 2 písm. h) zákona č. 185/2001 Sb., že předmětná movitá věc se považuje za odpad. Odvolání proti tomuto rozhodnutí

bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2003, zn. 520/506/03. Žaloba podaná stěžovatelem proti poslední zmíněnému rozhodnutí byla městským soudem odmítnuta jako nepřípustná, jelikož žalobou napadené rozhodnutí je podle městského soudu úkonem předběžné povahy a jako takové je tedy ze soudního přezkumu vyloučeno.

Podáním ze dne 30. 6. 2003 oznámila inspekce stěžovateli zahájení řízení ve věci uložení pokuty za neplnění povinností stanovených zákonem č. 185/2001 Sb. a ve věci stanovení opatření a lhůt pro zjednání nápravy samostatným rozhodnutím, a to pro porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. g), f), § 16 odst. 3 a § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. V tomto oznámení inspekce poukázala na kontrolu provedenou v areálu stěžovatele dne 27. 9. 2002 Okresním úřadem Plzeň-sever a na obhlídku provedenou samotnou inspekcí dne 18. 10. 2002. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2004 pak inspekce stanovila stěžovateli opatření a lhůty pro zjednání nápravy vyjmenované v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že stěžovatel nakládá a nakládá s odpady na pozemku parc. č. 813/4 v kat. úz. Líně (ostatní plocha – manipulační plocha) i na ostatních pozemcích v areálu, parc. č. 802/10 a 802/13 (oba trvalý travní porost). Odpady jsou na těchto pozemcích podle inspekce soustředěny v takovém množství a navršený takovým způsobem, že je nemožné, aby bez použití těžké dopravní a manipulační techniky k tomu mohlo dojít bez povšimnutí stěžovatele, který fyzicky ovládá jedinou přístupovou cestu do areálu. Vjezd do něj je označen jako provozovna stěžovatele. Stěžovatel rozhodnutí inspekce napadl odvoláním. Žalovaný jej však zamítl, když se neztotožnil se žádným z uplatňovaných odvolacích bodů.

Městský soud, který rozhodoval o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného, neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným. Neopodstatněnou byla podle něj námitka, v níž stěžovatel správním orgánům obou stupňů vytýkal porušení povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Městský soud dále uvedl, že přestože chápe snahu stěžovatele hájit se za pomoci jakýchkoli argumentů, považuje za absurdní až troufalé tvrzení, že se ve skutečnosti nejedná o odpad, ale o stavební materiál. Nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány nedostatečně prokázaly, že to byl právě stěžovatel, kdo s movitými věcmi, které lze bezpochyby označit za odpad, v daném místě nakládá. Stěžovatel v průběhu správního řízení sice uváděl, že v areálu jeho provozovny mohla v rozporu se zákonem nakládat s odpadem nějaká třetí osoba, nicméně žádnou takovou osobu v průběhu řízení neoznačil, a jeho námitka tak zůstala v rovině nekonkrétních a ničím nedoložených tvrzení. Správní orgány podle právního názoru městského soudu ani nebyly povinny v rámci kontrol prováděných u stěžovatele zaměřovat v terénu hranice jednotlivých pozemků. Rovněž skutečnost, na základě jakého právního titulu stěžovatel užívá předmětné pozemky, neshledal městský soud pro rozhodnutí v souzené věci podstatnou. Mylným dále shledal argument stěžovatele, že správní řízení bylo inspekcí zahájeno jen ve vztahu k pozemku parc. č. 813/4 a předmět

řízení byl pak nepřipustně rozšířen. Předmětem správního řízení bylo dle městského soudu protiprávní nakládání s odpady v celém areálu provozovny stěžovatele v Sulkově. Soud nepřisvědčil ani námitce, že inspekce nebyla oprávněna přihlížet ke skutkovým zjištěním z řízení vedeného se stěžovatelem v roce 1995, a to s ohledem na důvody uplatněné v obhajobě stěžovatele. Správní orgány obou stupňů musely vzhledem ke stěžovatelem vzneseným námitkám čerpat skutková zjištění i z důkazních prostředků vztahujících se k prvopočátkům působení stěžovatele v dotčeném areálu.

V dalších podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na kasační stížnosti napadený rozsudek městského soudu obsahující vyčerpávající, velmi podrobné shrnutí skutkového stavu v projednávané věci.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a rozsudek městského soudu dle jeho názoru též trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti namítá, že v řízení před správními orgány nebyl dostatečným způsobem řádně a úplně zjištěn skutkový stav věci. Následně vymezuje několik aspektů, v nichž spatřuje pochybení správních orgánů. Ty podle stěžovatele v řízení neprokázaly, že movité věci označené za odpad se nacházejí v areálu stěžovatele a že právě on s nimi nakládá. Z místního šetření Okresního úřadu Plzeň-sever ze dne 20. 8. 2002 i z kontrol inspekce provedených 27. 9. 2002 a 18. 10. 2002 byly pořízeny protokoly osvědčující stav věci. Součástí správních spisů je též fotodokumentace pořízená při zmíněných šetřeních, dále fotodokumentace z let 2002, 2003, 2004, a na objednávku zhotovené letecké snímky obce Líně. Areál stěžovatele byl přitom jednoznačně identifikovatelný (a v rozhodnutí inspekce také identifikovaný parcelními čísly pozemků), přístupný pouze přes vjezd s označením, že se jedná o provozovnu stěžovatele. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu, stěžovatel poukazoval v předchozím řízení na skutečnost, že v areálu jeho provozovny mohla v rozporu se zákonem nakládat s odpadem třetí osoba, nicméně žádnou takovou osobu v průběhu řízení neoznačil. Vedle toho množství odpadů, které bylo v dotčeném areálu nashromážděno, mohlo být navedeno jen za použití dopravní a manipulační

techniky, se kterou v areálu operoval právě stěžovatel, což v předchozím řízení nezpochybnil. Z výše uvedeného má zdejší soud za vyvrácené tvrzení stěžovatele o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a též o umístění odpadu v areálu stěžovatele a o nakládání s tímto odpadem ze strany stěžovatele.

Dalším z pochybení správních orgánů bylo, že dle stěžovatele vycházely ze stavu, který byl prokázán v roce 1995, nikoliv v roce 2002, tj. v době zahájení správního řízení. Z rozhodnutí obou správních orgánů a též z dalších podkladových písemností ve spisu je zřejmé, že odkazy na období před rokem 2002 byly zcela věcné, směřovaly k dokreslení situace z pohledu vzniku skládky, k nakládání stěžovatele s odpady v mezidobí a k vývoji celkové situace v sulkovském areálu, případně byly argumentací použitou k posouzení důvodnosti námitek stěžovatele. Všechna pochybení, za která byla stěžovateli uložena rozhodnutím inspekce náprava protiprávního stavu, však byla prokázána při úkonech učiněných v roce 2002 a později a není tedy pravdou, že správní orgány vycházely ze stavu prokazaného v roce 1995. Skutečnost, že stěžovateli byla na základě dřívějších kontrolních zjištění pokuta uložena pravomocným rozhodnutím již v roce 1995, proto nemá na výše uvedené žádný vliv. Stěžovateli navíc bylo rozhodnutím inspekce, vydaným v této věci, uloženo splnit podmínky stanovené v rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň-sever z roku 1995. Proto je pochopitelné a logické, že správní orgány odkazovaly též na skutkový stav předcházející zahájení tohoto správního řízení v roce 2002.

Druh odpadu, s jakým měl stěžovatel nezákonně nakládat, dle jeho tvrzení není patrný z podkladů tvořících obsah správního spisu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však druh odpadu výslovně specifikován ve správním řízení byl. Jednotlivé movité věci, které byly stěžovatelem shromažďovány v areálu a s nimiž stěžovatel nakládal, jsou druhově označeny v záznamu o místním šetření okresního úřadu, a zejména v protokolech o obou výše popsaných kontrolách inspekce. Stěžovatel dále tvrdí, že povinností inspekce bylo doložit jako podklad pro své rozhodnutí též důkazy, které by jednoznačně prokázaly skutkový stav věci. Takové zjištění však podle stěžovatele rovněž obsahem správního spisu není. Městský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku velmi srozumitelně a konkrétně uvedl, že mezi tyto důkazy patří zejména protokoly o místních šetřeních a kontrolách a pořízená fotodokumentace včetně leteckých snímků. Na základě těchto podkladů pak ve vztahu k oběma zde předestřeným otázkám (tj. označení druhu odpadu a podložení závěrů důkazy) dospěl k závěru, že správní orgány svým postupem dostatečně přesně určily druh movitých věcí, které se nacházely na pozemcích v areálu stěžovatele. Tento závěr krajského soudu stěžovatel nijak konkrétně nenapadá, v kasační stížnosti pouze opakuje svá tvrzení a nesouhlas s postupem správních orgánů. Na základě všech výše uvedených skutečností však Nejvyšší správní soud vyvodil, že uvedené námítky stěžovatele nejsou důvodné a přiklonil se k názoru vyslovenému ve věci městským soudem.

Stěžovatel vedle toho i nadále setrvává na svém tvrzení, že zjištěné movité věci nejsou odpadem. Městský soud při rozhodování ve věci vyšel z definice odpadu obsažené v ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb.: *Odpad je každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.* Stěžovatel poukazuje především na ty aspekty, podle nichž v řízení nebylo prokázáno, kdo je vlastníkem movitých věcí a kdo s nimi nakládal. Zdejší soud na tomto místě nepovažuje za nutné znovu předkládat všechny argumenty vyvracející správnost stěžovatelova závěru, neboť již vypořádáním předchozích námitek týkajících se dostatečnosti zjištění skutkového stavu v dané věci jednoznačně vyplývá, že cizí osoby neměly do areálu využívaného výhradně stěžovatelem přístup a že stěžovatel v areálu nakládal s movitými věcmi označenými správními orgány za odpad. Proto již jen odkazuje na předchozí odstavce tohoto svého rozhodnutí. Stěžovatel dále namítá nedostatečnost prokázání skutečnosti, že by vlastník movitých věcí označených za odpad měl v úmyslu se jich zbavit. Bylo-li však ve správním řízení prokázáno, že stěžovatel soustavně po relativně dlouhou dobu shromažďoval v areálu v Sulkově materiály a odpady z rekonstrukcí bytů a další odpady z drobné stavební činnosti, nelze hovořit o tom, že by se těchto věcí v areálu nezbavoval. O tom, že tak stěžovatel činil, svědčí zejména zjištění správních orgánů o způsobu uložení předmětných věcí, nevytříděných, na hromadách. Inspekce vedle vlastní úvahy dále požádala Okresní úřad Plzeň-sever jako příslušný orgán státní správy o vydání rozhodnutí v pochybnostech, kterým by bylo určeno, zda movité věci nacházející se v areálu využívaném stěžovatelem jsou odpadem či materiálem. Toto rozhodnutí vydal dne 24. 4. 2003 Krajský úřad Plzeňského kraje, jenž rozhodl, že stavební a demoliční suť uložená na pozemku parc. č. 813/4 v kat. úz. Líně se považuje za odpad. Ani tuto námitku kasační stížnosti tak Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal důvodnou.

Obsahem další kasační námitky je tvrzení stěžovatele, který trvá na tom, že předmět řízení před správním orgánem I. stupně (inspekci) byl vymezen ve vztahu k pozemkové parcele parc. č. 813/4 v kat. úz. Líně. Městský soud podle stěžovatele porušil zásadu jednoty a totožnosti skutku, když uvedl, že stěžovatel si v okamžiku zahájení kontroly musel být vědom toho, že je kontrolováno nakládání s odpady v rámci celého areálu v Sulkově, nejen na jednom pozemku. Předmět řízení totiž není vymezen úvahou účastníka řízení, ale oznámením správního orgánu. V tomto případě jím byl podle stěžovatele jen pozemek parc. č. 813/4, který ani nebyl zaměřen, odkaz soudu na porovnání katastrální mapy s leteckými snímky dle stěžovatele nemůže obstát. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel v této souvislosti poukazuje na výše zmíněné rozhodnutí v pochybnostech Krajského úřadu Plzeňského kraje, jímž bylo rozhodnuto, že za odpad se považují movité věci uložené na pozemku kat. č. 813/4 v kat. úz. Sulkov (správně parc. č. 813/4 v kat. úz. Líně). Správní orgány tak rozhodly o uložení pokuty, aniž by měly prokázáno, že movité věci nacházející se na ostatních pozemcích jsou odpadem.

K předložené námitce je nutné nejprve pro srozumitelnost stručně uvést skutkový stav věci. Areál v Sulkově využívaný stěžovatelem sestává podle katastrálních map, jež jsou součástí spisové dokumentace správních orgánů, z více pozemků, mimo jiné i z pozemků parc. č. 813/4, parc. č. 802/10 a parc. č. 802/13, všech v kat. úz. Líně. Ze záznamů o kontrolách provedených v této věci Okresním úřadem Plzeň-sever a inspekcí je zřejmé, že kontrolován byl vždy celý areál stěžovatele, což je v úvodu protokolů výslovně zachyceno. Pouze v protokolu o kontrole ze dne 18. 10. 2002 je prostor, kde byly uloženy odpady, klasifikován jako pozemek č. 813/4. To však nic nemění na skutečnosti, že kontrola probíhala i mimo tento pozemek. Rovněž stěžovatel ve svých vyjádřeních hovořil o tom, že „neukládá v současné době v provozovně Sulkov žádný odpad“. Za výše uvedených okolností se není možno ztotožnit s názorem stěžovatele, že předmětem řízení bylo prověření nakládání stěžovatele s odpady (resp. zjištění o uložení odpadů) pouze na pozemku parc. č. 813/4 v kat. úz. Líně. Též z jednání stěžovatele je zřejmé, že byl srozuměn s tím, že kontrola inspekce probíhá v celém areálu v Sulkově, přičemž částečně je třeba se ztotožnit se stěžovatelem v tom smyslu, že z pouhé úvahy účastníka řízení nelze dovozovat vymezení předmětu řízení, nicméně je možno podpůrně tuto skutečnost zohlednit, jak to učinil též městský soud.

Stěžovatel, jak je uvedeno výše, dále předkládá odkaz na rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, jež se vztahuje pouze k pozemku parc. č. 813/4 v kat. úz. Líně. Dle jeho obsahu skutečně nebylo rozhodnuto v pochybnostech o movitých věcech nacházejících se na všech předmětných pozemcích (jmenovitě parc. č. 802/10 a 802/13). Podle § 78 odst. 2 písm. h) zákona č. 185/2001 Sb. *krajský úřad rozhoduje v pochybnostech, zda se movitá věc přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu považuje za odpad, a to na návrh vlastníka této movité věci nebo správního úřadu, který provádí řízení, v němž se tato otázka vyskytla, nebo který rozhodnutí o této otázce potřebuje ke své další činnosti.* Z dikce citovaného ustanovení nelze dovodit, že by rozhodnutí krajského úřadu bylo v každém správním řízení nezbytným a závazným podkladem. Požádala-li inspekce Krajský úřad Plzeňského kraje (resp. Okresní úřad Plzeň-sever) o rozhodnutí v pochybnostech jen ve vztahu k jednomu ze tří pozemků dotčených v projednávané věci, není možno z této jediné skutečnosti usuzovat, že stejný skutkový stav nenastal i na pozemcích ostatních. Nevydání obdobného rozhodnutí ve vztahu ke zbylým dvěma pozemkům nezakládá samo o sobě vadu řízení, inspekce a žalovaný byli oprávněni provést ve svých rozhodnutích vlastní úvahu ohledně povahy movitých věcí uložených na dalších pozemcích v sulkovském areálu, musí však k vyhodnocení této otázky shromáždit dostatečné podklady. Ze záznamů o kontrolách, z příložené fotodokumentace i dalšího obsahu správního spisu však vyplývá, že skutkový stav ohledně druhu a povahy movitých věcí umístěných v areálu stěžovatele byl zjištěn zcela dostatečně.

V poslední kasační námitce stěžovatel poukazuje na skutečnost, že nelze ukládat povinnost odstranit věc z pozemku jiného, tj. uložit osobě povinnost

vstoupit bez souhlasu vlastníka pozemku na tento jeho pozemek a z tohoto cokoliv odstranit. Kasační soud k tomuto bodu připomíná, že stěžovatel užíval pozemky v areálu v Sulkově. Tento areál byl při vjezdu označen jako provozovna stěžovatele, přičemž stěžovatel v průběhu správního řízení ani řízení před městským soudem nepopíral, že areál využíval a že v něm nakládal s movitými věcmi, které inspekce označila za odpady. Za daných skutkových okolností je předmětná námitka čistě spekulativní a povinnosti uložené stěžovateli rozhodnutím inspekce byly stanoveny legálním způsobem.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu